У Шатмар-Неметі на різницю ми не попали.

Наняли кімнатку в старозаконного жида й замешкали в ній.

Кімнатка невеличка, а нас п'ятеро душ.

Добре, що осінь тепла і ясна, не треба вікон зачиняти.

Злодія не боїмося, бо немає що красти.

Тільки добра, що на нас, і тільки нашої потіхи...

Хата стоїть далеко за містом, над великим болотом.

Воно й не висихає ніколи.

В болоті з ранку до ночі риються свині, — великі, товсті, сірі.

Розкошують, як крокодили в Нілі. Сонце світить на них.

Болото і вони — одне. Нічого їм більше не треба. Щасливі!

А за хатою соняшники великі, у вікна заглядають.

Між соняшниками криниця. Над нею журавель. До неба шию витягає.

За соняшниками й за журавлем поле.

Копи на ньому стоять, такі, як у нас. Тільки ніхто не толочить їх кіньми і кулі у них не влучають.

Від копи до копи бабине літо снується. Вітерець від Карпатів віє, полониною пахне.

Здається нам, що шматок рідної землі прибіг аж тут за нами-

Гей, рідна земле, уже ти за горою єси!